

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο πενταμελές τμήμα)
της 28ης Σεπτεμβρίου 1995 *

Στην υπόθεση T-95/94,

Chambre syndicale nationale des entreprises de transport de fonds et valeurs (Sytraval), ένωση γαλλικού δικαίου, και

Brink's France SARL, εταιρία γαλλικού δικαίου,

εκπροσωπούμενες από τον Jean-Michel Payre, δικηγόρο Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Aloyse May, 31, Grand-rue,

προσφεύγουσες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους Michel Nolin και Ben Smulders, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

υποστηριζομένης από τη

Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από την Catherine de Salins, υποδιευθύντρια στη Διεύθυνση Νομικών Υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών, και τον Jean-Marc Belorgey, chargé de mission στην ίδια διεύθυνση, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Γαλλίας, 9, boulevard du Prince Henri,

παρεμβαίνουσα,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής της 31ης Δεκεμβρίου 1993, περί απορρίψεως της αιτήσεως των προσφευγουσών με την οποία ζήτησαν από την Επιτροπή να διαπιστώσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία παρέβη τα άρθρα 92 και 93 της Συνθήκης, λόγω του ότι χορήγησε ενισχύσεις στη Sécuritépost SA,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τέταρτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, R. Schintgen, C. P. Briët, R. García-Valdecasas και την P. Lindh, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 26ης Απριλίου 1995,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το ιστορικό της προσφυγής

- 1 Μέχρι το 1987 η μεταφορά των χρημάτων και των αξιών των γαλλικών ταχυδρομείων (στο εξής: ταχυδρομεία) επραγματοποιείτο από τις εσωτερικές υπηρεσίες τους. Το 1986 τα ταχυδρομεία αποφάσισαν να αναθέσουν την άσκηση ορισμένων από τις δραστηριότητές τους σε εμπορικές εταιρίες. Έτσι, στις 16 Δεκεμβρίου 1986, ιδρύθηκε η Société holding des filiales de la poste (στο εξής: Sofipost), ελεγχόμενη κατά 99 % από το γαλλικό κράτος.
- 2 Στις 16 Απριλίου 1987, η Sofipost ίδρυσε τη Sécuripost SA (στο εξής: Sécuripost), την οποία ελέγχει κατά 99,92 %. Η εταιρία αυτή έχει ως αντικείμενο τη μεταφορά χρημάτων υπό συνθήκες ασφαλείας, τη φρούρηση και την προστασία, καθώς και την επιτήρηση. Τα ταχυδρομεία απέσπασαν στη Sécuripost περισσότερους από 220 υπαλλήλους.
- 3 Με ιδιωτική σύμβαση της 28ης Σεπτεμβρίου 1987, τα ταχυδρομεία ανέθεσαν στη Sécuripost τις δραστηριότητες που αφορούν τους ανωτέρω περιγραφέντες τομείς, τις οποίες ασκούσαν τα ίδια στο παρελθόν. Εν συνεχεία, η Sécuripost επρόκειτο να διευρύνει την πελατεία της και τις δραστηριότητές της.

- 4 Στις 30 Σεπτεμβρίου 1987, συνήφθη συμφωνία-πλαίσιο μεταξύ του Υπουργού των Ταχυδρομείων και των Τηλεπικοινωνιών (στο εξής: T & T) και τη Sécurité-post.
- 5 Κατά τα τέλη του 1987, η Sofipost χορήγησε προκαταβολή 5 000 000 γαλλικών φράγκων (FF) στη Sécurité-post. Αυτό το δάνειο-προκαταβολή ενσωματώθηκε στο κεφάλαιο κατά τη διάρκεια του πρώτου εξαμήνου του 1988.
- 6 Την 1η Ιανουαρίου 1988, η Sofipost πραγματοποίησε αύξηση του κεφαλαίου της Sécurité-post, η οποία συνίστατο, αφενός, στην εισφορά της καθαρής αξίας του κλάδου δραστηριοτήτων των ταχυδρομείων που αφορούσε τη μεταφορά χρημάτων και είχε ανατεθεί στη θυγατρική εταιρία, εκτιμώμενη σε 19 225 000 FF, και, αφετέρου, από μια εισφορά κεφαλαίου 9 775 000 FF.
- 7 Κατά τη διάρκεια του 1989, η Sofipost χορήγησε στη Sécurité-post ένα δεύτερο δάνειο-προκαταβολή 15 000 000 FF, με το βασικό τραπεζικό επιτόκιο αυξημένο κατά μισή μονάδα.
- 8 Στις 4 Σεπτεμβρίου 1989, διάφορες εταιρίες και σωματεία γαλλικού δικαίου, μεταξύ των οποίων οι προσφεύγουσες, υπέβαλαν στην Επιτροπή δύο αιτήσεις περί κινήσεως διαδικασίας, τη μια κατ' εφαρμογήν του άρθρου 90 της Συνθήκης ΕΟΚ, σε συνδυασμό με τα άρθρα 85 και 86, και την άλλη προς διαπίστωση παραβάσεων των άρθρων 92 και 93 της Συνθήκης ΕΟΚ. Η υπό κρίση προσφυγή αφορά μόνον τη δεύτερη από τις εν λόγω αιτήσεις.
- 9 Κατόπιν της καταγγελίας αυτής, η Επιτροπή ζήτησε εξηγήσεις από τη Γαλλική Κυβέρνηση με έγγραφο της 14ης Μαρτίου 1990.
- 10 Η Γαλλική Κυβέρνηση απάντησε με έγγραφο της 3ης Μαΐου 1990.

- 11 Στις 28 Ιουνίου 1991, η Επιτροπή γνωστοποίησε στις προσφεύγουσες ότι από την καταγγελία τους «ανακύπτουν πολλά σημαντικά ζητήματα αρχής, για τα οποία είναι απαραίτητη, εν προκειμένω, μια σε βάθος εξέταση εκ μέρους των αρμοδίων υπηρεσιών της Επιτροπής».
- 12 Στις 9 Οκτωβρίου 1991, η Επιτροπή πληροφόρησε περαιτέρω τις προσφεύγουσες ότι ο φάκελός τους «φαίνεται ιδιαίτερα πολύπλοκος και παρίσταται ανάγκη να γίνουν πολλές τεχνικές αναλύσεις του άφθονου έγγραφου υλικού που προσκόμισαν τόσο οι καταγγέλλουσες όσο και οι γαλλικές αρχές (...). Το ότι δεν κατέστη δυνατό να περατωθεί η εξέταση του φακέλου εντός της προθεσμίας (που τους) καθόριζε στο από 28 Ιουνίου 1991 έγγραφό της οφείλεται στην πολυπλοκότητα του φακέλου και στην ανάγκη που προκύπτει από αυτό να ληφθεί μια απόφαση λαμβάνουσα υπόψη όλα τα εμπλεκόμενα συμφέροντα».
- 13 Στις 5 Φεβρουαρίου 1992, η Επιτροπή έλαβε απόφαση απορρίπτουσα την καταγγελία των προσφευγουσών. Ανέφερε μεταξύ άλλων ότι «η Επιτροπή έχει επίγνωση του ότι η ανάθεση σε θυγατρική εταιρία των δραστηριοτήτων μιας δημόσιας επιχειρήσεως, όπως τα γαλλικά ταχυδρομεία, θα μπορούσε να αποκρύπτει στοιχεία ενισχύσεων κατά την έννοια της Συνθήκης. Για τον λόγο αυτό, καθ' όλη τη διάρκεια της εξετάσεως του φακέλου αυτού, κρατήσαμε κατά νου το κριτήριο-οδηγό της συγκρίσεως της συμπεριφοράς που προσάπτεται στο γαλλικό κράτος και στη Sécuritépost με την πιθανή συμπεριφορά ενός ιδιώτη επιχειρηματία σε ανάλογες συνθήκες. Ωστόσο, από τον φάκελο ως έχει σήμερα προκύπτει ότι, ναι μεν στη Sécuritépost παρασχέθηκε η στήριξη της μητρικής εταιρίας και του κράτους επ' ευκαιρία της ιδρύσεως και της εγκαταστάσεώς της στην αγορά, πλην όμως δεν είναι δυνατόν να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι υφίστανται κρατικές ενισχύσεις κατά την έννοια του άρθρου 92, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Πρέπει ιδίως να σας πληροφορήσουμε ότι οι περιστάσεις από τις οποίες προκύπτουν, *prima facie*, ενισχύσεις εμπίπτουσες στο άρθρο 92, παράγραφος 1, διαψεύστηκαν κατηγορηματικά — με την προσκόμιση εγγράφων αποδείξεων όπου ήταν απαραίτητο — από τις γαλλικές αρχές. Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, βάσει των στοιχείων εκτιμήσεως που διαθέτει η Επιτροπή, η πράξη ιδρύσεως της Sécuritépost μπορεί να συγκριθεί με την αναδιοργάνωση που επιχειρεί μια επιχείρηση η οποία αποφασίζει να ιδρύσει μια θυγατρική εταιρία για τη χωριστή διαχείριση ενός κλάδου δραστηριοτήτων».
- 14 Στις 13 Απριλίου 1992, οι προσφεύγουσες άσκησαν προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Δικαστηρίου.

- 15 Στις 22 Ιουνίου 1992, η Επιτροπή ανακάλεσε την απόφαση της 5ης Φεβρουαρίου 1992 και η ασκηθείσα από τις προσφεύγουσες προσφυγή διεγράφη από το Πρωτόκολλο του Δικαστηρίου στις 14 Σεπτεμβρίου 1992, κατόπιν παραιτήσεώς τους.
- 16 Στις 24 Ιουλίου 1992, οι προσφεύγουσες συμπλήρωσαν την καταγγελία που είχαν υποβάλει στην Επιτροπή.
- 17 Στις 21 Ιανουαρίου 1993, η Επιτροπή πληροφόρησε τις καταγγέλλουσες ότι είχε εγγράψει στο μητρώο των μη κοινοποιηθεισών ενισχύσεων, υπό τον αριθμό NN 5/93, τα ληφθέντα από τη Γαλλική Κυβέρνηση έναντι της Sécuropost μέτρα.
- 18 Στις 26 Μαρτίου 1993, η Γαλλική Κυβέρνηση παρέσχε την άδεια στη Sofipost να μεταφέρει στον ιδιωτικό τομέα την περιουσία της Sécuropost.
- 19 Στις 22 Απριλίου 1993, οι προσφεύγουσες υπέβαλαν εκ νέου συμπληρωματική καταγγελία.
- 20 Στις 5 Μαΐου 1993, η Επιτροπή γνωστοποίησε στις προσφεύγουσες ότι είχε αποφασίσει να χωρίσει την εξέταση της υποθέσεως σε δύο μέρη, ήτοι σ' εκείνο της προ και σ' εκείνο της μετά την ιδιωτικοποίηση.
- 21 Στις 11 Οκτωβρίου 1993, οι προσφεύγουσες κάλεσαν την Επιτροπή, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 175 της Συνθήκης ΕΟΚ, να λάβει απόφαση σχετικά με την υποβληθείσα στις 4 Σεπτεμβρίου 1989 καταγγελία τους.

- 22 Στις 31 Δεκεμβρίου 1993, η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλομένη απόφαση, η οποία απορρίπτει την αίτηση των προσφευγουσών περί διαπιστώσεως από την Επιτροπή ότι η Γαλλική Δημοκρατία παρέβη τα άρθρα 92 και 93 της Συνθήκης χορηγώντας ενισχύσεις στη Sécuritépost.
- 23 Υπό τις συνθήκες αυτές, με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 2 Μαρτίου 1994, οι προσφεύγουσες άσκησαν την υπό κρίση προσφυγή.
- 24 Με έγγραφο που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 11 Ιουλίου 1994, η Γαλλική Κυβέρνηση υπέβαλε αίτηση ζητώντας να παρέμβει στη διαδικασία προς στήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής.
- 25 Με διάταξη της 15ης Σεπτεμβρίου 1994, ο πρόεδρος του τετάρτου πενταμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου έκανε δεκτή την εν λόγω αίτηση παρεμβάσεως προς στήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής.
- 26 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τέταρτο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προσφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.
- 27 Οι διάδικοι προέβησαν στις αγορεύσεις τους και έδωσαν απαντήσεις στις προφορικές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 26ης Απριλίου 1995.

Αιτήματα των διαδίκων

- 28 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:
- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 31ης Δεκεμβρίου 1993 με όλες τις κατά νόμο συνέπειες·
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 29 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·
 - να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.
- 30 Η Γαλλική Κυβέρνηση ζητεί, τέλος, από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει την προσφυγή.

Επί της ουσίας

- 31 Οι προσφεύγουσες προβάλλουν τέσσερις λόγους ακυρώσεως προς στήριξη της προσφυγής τους. Ο πρώτος αντλείται από την παράβαση του άρθρου 93,

παράγραφος 2, της Συνθήκης, καθόσον η Επιτροπή κακώς αποφάσισε, ενόψει των εν προκειμένω περιστάσεων, να μην κινήσει την προβλεπόμενη από τη διάταξη αυτή διαδικασία. Ο δεύτερος λόγος αντλείται από την προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας των προσφευγουσών, καθόσον η Επιτροπή έκανε μνεία στην απόφασή της — προξενούσα βλάβη στις προσφεύγουσες — εγγράφων τα οποία δεν τους είχαν κοινοποιηθεί, όπως οι παρατηρήσεις της Γαλλικής Κυβερνήσεως. Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από την παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης ΕΚ, καθόσον η Επιτροπή παρέλειψε να απαντήσει με την προσβαλλόμενη απόφαση στις αιτιάσεις που διατύπωσαν οι προσφεύγουσες με την καταγγελία τους και οι οποίες αφορούσαν τις ενισχύσεις που αποτελούν η απόσπαση διοικητικού προσωπικού των ταχυδρομείων στη Sécuritépost, η διάθεση σ' αυτήν κτιρίων των ταχυδρομείων, ο εφοδιασμός με καύσιμα και η συντήρηση οχημάτων υπό υπερβολικά ευνοϊκές συνθήκες και το δάνειο των 15 000 000 FF που χορήγησε η Sofipost στη Sécuritépost με προνομιακό επιτόκιο. Ο τέταρτος λόγος αντλείται από την ύπαρξη πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως όσον αφορά τον τρόπο με τον οποίο η απόφαση αντιμετώπισε την αύξηση των κεφαλαίων της Sécuritépost κατά 9 775 000 FF, τις προκαταβολές έναντι παραγγελιών που χορήγησαν τα ταχυδρομεία υπέρ της Sécuritépost και τις μη κανονικές τιμές και εγγυήσεις που εφάρμοσαν έναντι αυτής τα ταχυδρομεία.

- 32 Κατόπιν εξέτασεως των εγγράφων της διογραφίας, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι πρέπει να επικεντρώσει την εξέτάσή του επί του τρίτου και του τετάρτου λόγου ομού, που αντλούνται από την παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης και από την ύπαρξη πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως.

Επί των λόγων που αντλούνται από την παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης και από την ύπαρξη πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

— Επί της παραβάσεως του άρθρου 190 της Συνθήκης

- 33 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως την οποία υπέχει από το άρθρο 190 της Συνθήκης, καθόσον δεν ανέφερε κατά τρόπο σαφή και συνεκτικό τα πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων στηρίζεται και δεν κατέστησε, επομένως, δυνατόν στους

ενδιαφερομένους και στο Πρωτοδικείο να γνωρίσουν τα ουσιώδη στοιχεία της συλλογιστικής της, για να συμπεράνουν αν η απόφαση είναι ή όχι βάσιμη. Οι προσφεύγουσες τονίζουν ότι η έκταση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως είναι συνάρτηση του πλαισίου μέσα στο οποίο εντάσσεται και όσον τα μέρη έχουν εκθέσει κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας (βλ. τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Lenz στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 8ης Μαρτίου 1988, 62/87 και 72/87, Exécutif régional wallon και Glaverbel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 1573, 1581). Ισχυρίζονται ότι, εν προκειμένω, η αιτιολογία της αποφάσεως είναι ανεπαρκής σε τέσσερα ουσιώδη σημεία.

- 34 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν, πρώτον, ότι στην προσβαλλόμενη απόφαση η Επιτροπή δεν εξέτασε, όσον αφορά την ενίσχυση που προκύπτει από την απόσπαση του διοικητικού προσωπικού στη Sécuritépost, παρά μόνον το άμεσο οικονομικό όφελος που συνδέεται με την αμοιβή και τις ασφαλιστικές εισφορές, ενώ οι καταγγέλλουσες είχαν επίσης επισημάνει, με τις ανακεφαλαιωτικές παρατηρήσεις τους της 24ης Ιουλίου 1992, ένα ιδιαίτερο όφελος συνιστώμενο στο ότι οι αποσπασθέντες υπάλληλοι μπορούν ανά πάσα στιγμή να τεθούν εκ νέου στη διάθεση της διοικητικής αρχής από την οποία προέρχονται σε περίπτωση που στην επιχείρηση στην οποία έχουν αποσπαστεί παρίσταται ανάγκη μείωσης του προσωπικού και ότι, στην περίπτωση αυτή, ουδεμία εισφορά στα ταμεία ανεργίας ούτε αποζημίωση καταγγελίας ή απολύσεως οφείλεται.
- 35 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν, δεύτερον, ότι η Επιτροπή δεν παρέθεσε επαρκή νομική αιτιολογία κατά την απόρριψη της καταγγελίας τους, καθόσον αυτή έχει ως αντικείμενο τη διάθεση στη Sécuritépost κτιρίων υπό υπερβολικά ευνοϊκούς όρους. Κατά τα ταχυδρομεία, τα κτίριά τους μισθώνονται στην εταιρεία Sécuritépost «σύμφωνα με τις διατάξεις του κώδικα δημοσίων πραγμάτων, υπό τη μορφή συμβάσεως παραχωρήσεως προσωρινού και ανακλητού δικαιώματος εγκαταστάσεως». Οι τιμές αυτές καθορίστηκαν από την υπηρεσία δημοσίων κτημάτων, «λαμβάνοντας ως αναφορά τις τιμές που εφαρμόζονται σε κτίρια που διατίθενται για το ίδιο είδος χρήσεως στον ίδιο γεωγραφικό τομέα». Ωστόσο, η απόφαση δεν περιέχει καμία διευκρίνιση όσον αφορά το ύψος των εισπραττομένων μισθωμάτων, ενώ τα μισθώματα που εισπράττονται από την υπηρεσία δημοσίων κτημάτων είναι πολύ χαμηλότερα από αυτά που εισπράττονται για τα κτίρια στα οποία έχουν πρόσβαση οι ανταγωνίστριες επιχειρήσεις, πράγμα το οποίο συνιστά ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 92 της Συνθήκης.
- 36 Οι προσφεύγουσες υπενθυμίζουν, τρίτον, ότι είχαν υποστηρίξει στην καταγγελία τους ότι ο εφοδιασμός με καύσιμα των οχημάτων της εταιρείας Sécuritépost

πληρωνόταν με δελτία βενζίνας των ταχυδρομείων, τα οποία τυγχάνουν μειωμένης τιμής της τάξεως των 50 centimes ανά λίτρο λόγω αφαιρέσεως του φόρου. Ωστόσο, η Επιτροπή δεν ερεύνησε ποια τιμή καταβάλλει η Sécuritépost, μολονότι το γεγονός ότι παρέχεται η δυνατότητα σε μια επιχείρηση να χρησιμοποιεί μια πηγή ενέργειας σε τιμή χαμηλότερη από την κανονική μπορεί να χαρακτηριστεί ως κρατική ενίσχυση (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Φεβρουαρίου 1988, 67/85, 68/85 και 70/85, Van der Kooy κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 219). Το αυτό ισχύει και για τη συντήρηση των οχημάτων.

37 Οι προσφεύγουσες τονίζουν, τέταρτον, ότι η Επιτροπή θεώρησε ότι το δάνειο των 15 000 000 FF που χορηγήθηκε το 1989 από τη Sofipost στη Sécuritépost δεν συνιστούσε κρατική ενίσχυση αντίθετη προς τα άρθρα 92 επ. της Συνθήκης, εφόσον το δάνειο αυτό αποτελούσε τοκοφόρο συναλλαγή με το βασικό τραπεζικό επιτόκιο αυξημένο κατά μισή μονάδα, χωρίς να αναρωτηθεί μήπως ένα τέτοιο επιτόκιο συνιστούσε ιδιαίτερο πλεονέκτημα, παρά το ότι ένα μειωμένο επιτόκιο συνιστά ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 92 της Συνθήκης (βλ. την προπαρατεθείσα απόφαση του Δικαστηρίου Exécutif régional wallon και Glaverbel κατά Επιτροπής και την απόφαση της 7ης Ιουνίου 1988, 57/86, Ελλάς κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 2855).

38 Η Επιτροπή απαντά ότι η προσβαλλόμενη απόφαση έχει επαρκώς αιτιολογηθεί όσον αφορά τα τέσσερα σημεία που ανέφεραν οι προσφεύγουσες.

39 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από την παρεμβαίνουσα, απαντά, πρώτον, ότι η μη καταβολή αποζημιώσεων καταγγελίας και απολύσεως δεν αποτελούσε παρά μια δευτερεύουσα πτυχή μιας ευρύτερης αιτιάσεως προβληθείσας με τις διάφορες καταγγελίες, ήτοι, ότι το κράτος είχε αναλάβει εν όλω ή εν μέρει τη μισθοδοσία του προσωπικού της Sécuritépost. Δεδομένου ότι η Επιτροπή είχε καταλήξει ότι δεν υφίσταντο ενισχύσεις ως προς το σημείο αυτό, δεν έκρινε κατά συνέπεια ότι ήταν αναγκαίο να αναλυθεί ρητώς το ζήτημα αυτό. Προσθέτει ότι ουδεμία μεταφορά πόρων υπήρξε, άμεση ή έμμεση, από το κράτος προς τη Sécuritépost και ότι, επομένως, δεν ήταν σκόπιμο να γίνουν δεκτοί οι ισχυρισμοί των προσφευγουσών.

40 Η Επιτροπή υπενθυμίζει, δεύτερον, ότι, στην αρχική καταγγελία τους, οι προσφεύγουσες προέβλεπαν το επιχείρημα ότι η Sécuritépost είχε τύχει και εξασκολου-

θούσε να τυγχάνει ενισχύσεων υπό τη μορφή δωρεάν διαθέσεως κτιρίων. Κατόπιν εξετάσεως, ωστόσο, το επιχείρημα αυτό αποδείχθηκε αστήρικτο, δεδομένου ότι οι γαλλικές αρχές διευκρίνισαν ότι τα εν λόγω κτίρια ήταν μισθωμένα, πράγμα το οποίο δικαιολογούσε την απόρριψη της καταγγελίας ως προς το σημείο αυτό. Η αιτίαση σχετικά με μίσθωμα χαμηλότερο από το ισχύον στα πλαίσια της αγοράς είναι διαφορετική από εκείνη που προβλήθηκε κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας και, επομένως, η Επιτροπή δεν μπόρεσε να δώσει συναφώς σαφή και εμπειριστατωμένη απάντηση με την απόφασή της.

41 Τρίτον, η Επιτροπή τονίζει ότι, και μεν στην καταγγελία τους οι προσφεύγουσες υποστήριξαν ότι είχαν «διαπιστώσει» ότι φορτηγά οχήματα της Sécuritépost εφοδιάζονταν είτε με καύσιμα προοριζόμενα για τα οχήματα των ταχυδρομείων είτε με καύσιμα που πληρώνονταν με δελτίο βενζίνας των ταχυδρομείων, τα οποία τυγχάνουν μειωμένης τιμής, πλην όμως στο πλαίσιο της προσφυγής τους εγκατέλειψαν τον πρώτο ισχυρισμό τους, ενώ ο δεύτερος ισχυρισμός τους δεν είχε επαρκώς αποδειχθεί σε σχέση με όσα υποστήριξαν οι γαλλικές αρχές και, επομένως, δεν ήταν αναγκαίο να δοθεί σ' αυτόν ρητή απάντηση.

42 Όσον αφορά τη συντήρηση των οχημάτων, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι οι προσφεύγουσες υποστήριξαν στην καταγγελία τους ότι αυτή «διενεργείτο από τη service nationale des ateliers et garages des PTT» (εθνική υπηρεσία εργαστηρίων και συνεργείων αυτοκινήτων των ταχυδρομείων, στο εξής: SNAG) και ότι καλώς είχε θεωρήσει στην απόφασή της ότι, ενόψει του γεγονότος ότι η εξωτερική υπηρεσία του υπουργείου των T & T χρεώνει το σύνολο των υπηρεσιών που παρέχει στη Sécuritépost και ότι εκδίδει τα σχετικά τιμολόγια χρησιμοποιώντας «ένα σύστημα τιμολογήσεως ανάλογο με αυτό που ισχύει στα ιδιωτικά συνεργεία αυτοκινήτων», τίποτε δεν επέτρεπε να υποτεθεί ότι το σύστημα αυτό τιμολογήσεως μπορούσε να κρύβει ένα οποιοδήποτε στοιχείο ενισχύσεως.

43 Τέταρτον, η Επιτροπή τονίζει ότι, όσον αφορά το δάνειο που χορήγησε η Sofipost στη Sécuritépost, ο σχετικός λόγος ακυρώσεως είναι διαφορετικός από εκείνον που προβλήθηκε κατά τη διοικητική διαδικασία, στον βαθμό που οι προσφεύγουσες δεν υποστηρίζουν πλέον, όπως στην καταγγελία τους, ότι η ενίσχυση ανέρχεται σε 20 000 000 FF, αλλά μόνον ότι ισοδυναμεί με τη διαφορά μεταξύ του επιτοκίου με το οποίο χορηγήθηκε το δάνειο των 15 000 000 FF (9,75 %) και του επιτοκίου της αγοράς το 1988 (11,67 %). Η Επιτροπή προσθέτει ότι, με την ανακοίνωσή της σχετικά με τα συστήματα περιφερειακών

ενισχύσεων, διευκρίνισε ότι το προεξοφλητικό επιτόκιο αναφοράς που χρησιμοποιείται στη Γαλλία είναι το επιτόκιο που εφαρμόζει το *Crédit national* στα δάνεια για εξοπλισμούς. Σύμφωνα με πάγια πρακτική του, το επιτόκιο αυτό εφαρμόζεται σε όλα τα δάνεια που χορηγούνται *ad hoc*. Το 1988, το επιτόκιο αυτό ήταν 9,91 %, δηλαδή κατά πολύ λίγο υψηλότερο από το επιτόκιο του δανείου που χορηγήθηκε στη *Sécuripost*, αλλά πολύ κατώτερο από το επιτόκιο που ανέφεραν οι προσφεύγουσες.

— Επί της πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως

44 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε προφανή πλάνη εκτιμήσεως θεωρώντας ότι η αύξηση κατά 9 775 000 FF του κεφαλαίου της *Sécuripost*, οι προκαταβολές έναντι παραγγελιών που χορηγήθηκαν από τα ταχυδρομεία στη *Sécuripost*, καθώς και οι τιμές που εφάρμοσαν τα ταχυδρομεία έναντι της *Sécuripost* και οι εγγυήσεις που της έδωσαν δεν συνιστούσαν κρατικές ενισχύσεις κατά την έννοια των άρθρων 92 επ. της Συνθήκης. Ειδικότερα, τονίζουν ότι με την καταγγελία τους είχαν υποστηρίξει ότι οι συναφθείσες μεταξύ των ταχυδρομείων και της *Sécuripost* συμβάσεις, κυρίως όσον αφορά την παροχή υπηρεσιών μεταφοράς χρημάτων, είχαν συναφθεί σε τιμή πολύ υψηλότερη από αυτή που συνήθως ισχύει στον σχετικό επαγγελματικό κλάδο και παρείχαν επιπλέον μια εξίσου ασυνήθη εγγύηση ελαχίστων εσόδων. Αυτό εξάλλου είχε ρητώς επιβεβαιωθεί με τη συνδέουσα τα ταχυδρομεία με τη *Sécuripost* συμφωνία-πλαίσιο της 30ής Σεπτεμβρίου 1987, η οποία ορίζει ότι οι τιμές «πρέπει, εντός κατά το δυνατόν βραχύτερων προθεσμιών, να αντιστοιχούν στις τρέχουσες τιμές της αγοράς για ισοδύναμες παροχές». Από αυτό προκύπτει, κατ' αυτές, ενίσχυση του γαλλικού κράτους προς τη *Sécuripost* ισοδύναμη με τη διαφορά μεταξύ των τιμών που τα ταχυδρομεία εφάρμοζαν στην αγορά και των κανονικών τιμών της αγοράς.

45 Οι προσφεύγουσες τονίζουν ότι η Επιτροπή, για να απορρίψει την αιτίαση αυτή, προέβη στη σύγκριση μεταξύ των τιμών που η *Sécuripost* εφάρμοζε έναντι των ταχυδρομείων και των τιμών που εφάρμοζε έναντι των καταστημάτων *Casino*. Ωστόσο, οι υπολογισμοί της Επιτροπής είναι ακατανόητοι και, κυρίως, δεν αναφέρουν το έτος το οποίο αφορούν, παρ' όλον ότι οι τιμές που τα ταχυδρομεία εφάρμοζαν στην αγορά παρουσίασαν διαχρονικά διακυμάνσεις.

- 46 Οι προσφεύγουσες, αφού κατανόησαν τους υπολογισμούς της Επιτροπής κατόπιν των εξηγήσεων που αυτή τους παρέσχε με το υπόμνημα αντικρούσεως, εμμένουν στις αιτιάσεις τους, ιδίως όσον αφορά το επιλεγέν από την Επιτροπή έτος.
- 47 Οι προσφεύγουσες τονίζουν ότι, εν πάση περιπτώσει, από τους υπολογισμούς της Επιτροπής καθίσταται δυνατή η διαπίστωση ότι οι τιμές που η Sécuritépost εφαρμόζεε έναντι των ταχυδρομείων είναι κατά 10 % υψηλότερες από αυτές που εφαρμόζεε έναντι των καταστημάτων Casino και ότι οι υπολογισμοί αυτοί δεν λαμβάνουν υπόψη το περιεχόμενο των συναφθεισών μεταξύ των ταχυδρομείων και της Sécuritépost συμβάσεων, που οι προσφεύγουσες είχαν προσκομίσει με την καταγγελία τους, ούτε τη συμφωνία-πλαίσιο της 30ής Σεπτεμβρίου 1987, που συνέδεε τα ταχυδρομεία με τη Sécuritépost.
- 48 Η Επιτροπή απαντά ότι σε ουδεμία πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως υπέπεσε θεωρώντας ότι ούτε η αύξηση κεφαλαίου της Sécuritépost ούτε οι προκαταβολές έναντι παραγγελιών που της χορηγούσαν τα ταχυδρομεία ούτε οι εφαρμοζόμενες έναντι των ταχυδρομείων τιμές και οι εγγυήσεις που αυτά της παραχωρούσαν συνιστούσαν ενισχύσεις κατά την έννοια της Συνθήκης. Όσον αφορά τις εφαρμοζόμενες τιμές, η Επιτροπή προσθέτει ότι οι αναφορές που κάνουν οι προσφεύγουσες στα όσα ορίζει η συμφωνία-πλαίσιο της 30ής Σεπτεμβρίου 1987 είναι αλυσιτελείς, στον βαθμό που η προβλεπόμενη σ' αυτή ρήτρα προσαρμογής των τιμών συνάδει απολύτως με το πέραςμα από την απ' ευθείας διαχείριση στη διαχείριση μέσω θυγατρικής εταιρίας, καθόσον ο σκοπός της είναι να διευκολύνει τη μετάβαση από το ένα σύστημα στο άλλο, πράγμα το οποίο έχει ως αποτέλεσμα η συμπεριφορά των ταχυδρομείων να προσομοιάζει με τη συμπεριφορά την οποία θα μπορούσε να έχει, σε παρόμοιες περιστάσεις, ένας ιδιώτης επιχειρηματίας ο οποίος θα ανέθετε σε θυγατρική εταιρία μια δραστηριότητα της οποίας τη διαχείριση θα είχε προηγουμένως η μητρική εταιρία.
- 49 Αφού διευκρίνισε τους υπολογισμούς που περιλαμβάνονται στην απόφαση και αφορούν τις εφαρμοζόμενες τιμές και αφού αποσαφήνισε ότι οι υπολογισμοί αυτοί αφορούν το έτος 1993, η Επιτροπή προβαίνει σε υπολογισμό των μέσων τιμών που εφαρμόζουν τα ταχυδρομεία βάσει της τιμολογήσεως του 1989, από τον οποίο προκύπτει μια μέση τιμή της παρεχομένης υπηρεσίας, που αντιστοιχεί στις τιμές που εφαρμόσαν τα ταχυδρομεία μέχρι το 1989. Η Επιτροπή προσθέτει ότι η σύγκριση που έγινε στην προσφυγή με τις τιμές που εφαρμόστηκαν έναντι του Casino είναι αβάσιμη, διότι η γεωγραφική κατανομή των καταστημάτων Casino και των ταχυδρομικών καταστημάτων είναι εντελώς διαφορετική.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 50 Το Πρωτοδικείο τονίζει, κατ' αρχάς, ότι ούτε η Συνθήκη ούτε η κοινοτική νομοθεσία έχουν καθορίσει το διαδικαστικό καθεστώς των καταγγελιών περι υπέρξεως κρατικών ενισχύσεων.
- 51 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, εν συνεχεία, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αποτελεί απόφαση της Επιτροπής απορρίπτουσα τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών για τον λόγο ότι τα καταγγελλόμενα μέτρα δεν αποτελούν κρατικές ενισχύσεις κατά την έννοια του άρθρου 92 της Συνθήκης. Δεν αμφισβητείται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αποτελεί απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 189, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης και ότι, επομένως, πρέπει να είναι αιτιολογημένη βάσει του άρθρου 190 της Συνθήκης.
- 52 Συναφώς, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, από την αιτιολογία που επιβάλλει το άρθρο 190 πρέπει να διαφαίνεται κατά τρόπο σαφή και μη διαφορούμενο η συλλογιστική της κοινοτικής αρχής που εκδίδει την προσβαλλόμενη πράξη, κατά τρόπο που να καθιστά δυνατόν στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου για να υπερασπίσουν τα δικαιώματά τους και στον κοινοτικό δικαστή να ασκεί τον έλεγχό του (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Φεβρουαρίου 1990, C-350/88, Delacre κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-395, σκέψη 15, και τις παρατιθέμενες παραπομπές). Κατά πάγια επίσης νομολογία, το ζήτημα κατά πόσον η αιτιολογία μιας αποφάσεως είναι σύμφωνη με τις επιταγές του άρθρου 190 της Συνθήκης πρέπει να κρίνεται όχι μόνον βάσει της διατυπώσεώς της, αλλά και των συμφραζομένων, καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίων που διέπουν το σχετικό θέμα (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Delacre κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 16, και απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Φεβρουαρίου 1978, 92/77, An Bord Baine, Συλλογή τόμος 1978, σ. 209, σκέψεις 36 και 37).
- 53 Επομένως, πρέπει να ερευνηθεί αν, εν προκειμένω, από την προσβαλλόμενη απόφαση διαφαίνεται κατά τρόπο σαφή και μη διαφορούμενο η συλλογιστική βάσει της οποίας η Επιτροπή θεώρησε ότι τα καταγγελλόμενα από τις προσφεύγουσες μέτρα δεν συνιστούσαν κρατικές ενισχύσεις κατά την έννοια του άρθρου 92 της Συνθήκης, κατά τρόπο που να καθιστά δυνατό στις καταγγελλούσες να γνωρίζουν τους λόγους απορρίψεως της καταγγελίας τους προκειμένου να υπερασπίσουν τα δικαιώματά τους και στο Πρωτοδικείο να ασκήσει τον έλεγχό του.

- 54 Πρέπει να τονιστεί ότι ο δικαστικός έλεγχος τον οποίο πρέπει να καθιστά δυνατό η αιτιολογία αυτή δεν είναι, εν προκειμένω, έλεγχος της πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως, όπως αυτός που αφορά την εξέταση του συμβιβαστού εθνικών μέτρων που έχουν ήδη χαρακτηριστεί ως κρατικές ενισχύσεις, εξέταση η οποία εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητα της Επιτροπής (βλ. αποφάσεις της 22ας Μαρτίου 1977, 78/76, Steinike και Weinlig, Συλλογή τόμος 1977, σ. 171, σκέψη 9, και της 21ης Νοεμβρίου 1991, C-354/90, Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires και Syndicat national des négociants et transformateurs de saumon, Συλλογή 1991, σ. I-5505, σκέψη 14, και της 9ης Αυγούστου 1994, C-44/93, Namur-Les assurances du crédit, Συλλογή 1994, σ. I-3829, σκέψη 17), αλλά έλεγχος της ερμηνείας και της εφαρμογής της εννοίας «κρατική ενίσχυση» του άρθρου 92 της Συνθήκης, τις οποίες πραγματοποιεί η Επιτροπή προκειμένου να καθορίσει αν τα καταγγελλόμενα από τις προσφεύγουσες εθνικά μέτρα πρέπει ή όχι να χαρακτηριστούν ως κρατικές ενισχύσεις.
- 55 Επομένως, πρέπει να υπενθυμιστεί το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται η προσβαλλομένη απόφαση, εφόσον, όπως ελέχθη ανωτέρω (βλ., ανωτέρω, σκέψη 52), το επαρκές ή μη της αιτιολογίας πρέπει να εκτιμάται όχι μόνον από την άποψη της διατυπώσεώς της αλλά και από την άποψη των συμφραζομένων της.
- 56 Συναφώς, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, πρώτον, ότι η προσβαλλομένη απόφαση ελήφθη στις 31 Δεκεμβρίου 1993 μετά την πάροδο ιδιαίτερα μακρού χρόνου. Συγκεκριμένα, προκύπτει ότι η Επιτροπή χρειάστηκε πλέον των 51 μηνών για να χειριστεί την αρχική καταγγελία των προσφευγουσών, που υποβλήθηκε στις 4 Σεπτεμβρίου 1989. Πρέπει, επιπλέον, να προστεθεί ότι, κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου των 51 μηνών, η Επιτροπή έλαβε δύο αποφάσεις, την πρώτη στις 5 Φεβρουαρίου 1992 και τη δεύτερη στις 31 Δεκεμβρίου 1993, ήτοι απέχουσες 22 μήνες μεταξύ τους.
- 57 Πρέπει να τονιστεί, δεύτερον, ότι η Επιτροπή διευκρίνισε με τα έγγραφα που αντάλλαξε με τις καταγγέλλουσες ότι από την καταγγελία τους ανέκυπταν πολλά σημαντικά ζητήματα αρχής για τα οποία ήσαν αναγκαίες μια εμπεριστατωμένη εξέταση και πολλές τεχνικές αναλύσεις (έγγραφο της 28ης Ιουνίου 1991, παράρτημα 14 της προσφυγής), ότι ο φάκελος φαίνεται ιδιαίτερα πολύπλοκος (έγγραφο της 9ης Οκτωβρίου 1991, παράρτημα 15 της προσφυγής), ότι η ανάθεση σε θυγατρική εταιρία των δραστηριοτήτων των γαλλικών ταχυδρομείων θα μπορούσε «να αποκρύπτει στοιχεία ενισχύσεων κατά την έννοια της Συνθήκης» και ότι «παρεσχέθη ασφαλώς στη Sécuritépost η υποστήριξη της

μητρικής εταιρίας και του κράτους επ' ευκαιρία της συστάσεώς της και της εγκαταστάσεώς της στην αγορά» (απόφαση της 5ης Φεβρουαρίου 1992, παράρτημα 6 της προσφυγής).

58 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, τρίτον, ότι, παρ' όλες τις διευκρινίσεις αυτές, την εξέταση της καταγγελίας ακολούθησε η έκδοση μιας πρώτης αποφάσεως στις 5 Φεβρουαρίου 1992, ήτοι 29 μήνες μετά την υποβολή της αρχικής καταγγελίας. Κατά της πρώτης αυτής αποφάσεως περί απορρίψεως της καταγγελίας ασκήθηκε προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του Δικαστηρίου και, εν συνεχεία, η απόφαση αυτή ανακλήθηκε από την Επιτροπή. Κατόπιν αυτού, η Επιτροπή αποφάσισε να προβεί σε συμπληρωματική εξέταση της καταγγελίας υπό το φως του περιεχομένου της προσφυγής ακυρώσεως που ασκήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 13 Απριλίου 1992 (παραρτήματα 6 και 8 της προσφυγής). Ωστόσο, πρέπει να τονιστεί ότι η προσφυγή ακυρώσεως απλώς επαναλάμβανε τις διάφορες αιτιάσεις που είχαν προβάλει οι προσφεύγουσες στην αρχική τους καταγγελία και στα μετέπειτα ανακεφαλαιωτικά σημειώματά τους, χωρίς να περιέχει νέες αιτιάσεις. Ωστόσο, η άσκηση της προσφυγής αυτής οδήγησε την Επιτροπή στο να ανακαλέσει την από 5 Φεβρουαρίου 1992 απόφασή της και να προβεί σε συμπληρωματική εξέταση.

59 Σημειωτέον, επιπλέον, ότι η Επιτροπή γνωστοποίησε στις προσφεύγουσες ότι, κατόπιν της ανακλήσεως της πρώτης από 5 Φεβρουαρίου 1992 αποφάσεώς της, είχε εγγράψει τα μέτρα που αφορούσε η καταγγελία τους στο μητρώο των μη κοινοποιηθεισών ενισχύσεων υπό τον αριθμό NN 5/93 (παράρτημα 10 της προσφυγής). Εξάλλου, η Επιτροπή απέστειλε στις 31 Δεκεμβρίου 1993, ήτοι την ημέρα της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, έγγραφο στο γαλλικό Υπουργείο Εξωτερικών στο οποίο εξέφραζε τη λύπη της «διότι κανένα από τα ληφθέντα έναντι της Sécuritépost μέτρα δεν είχε κοινοποιηθεί προηγουμένως, βάσει του άρθρου 93, παράγραφος 3, της Συνθήκης» και επέσυρε την προσοχή της Γαλλικής Κυβερνήσεως επί της υποχρεώσεως που υπείχε όσον αφορά την κοινοποίηση όλων των σχεδίων που ενδέχεται να συνιστούν κρατική ενίσχυση υποκείμενη στην εξέταση που προβλέπεται στα άρθρα 92 επ. της Συνθήκης (παράρτημα I του υπομνήματος αντικρούσεως).

60 Υπό το φως των ανωτέρω διαπιστώσεων, πρέπει να ερευνηθεί αν, εν προκειμένω, από την αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως μπορεί να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι τα καταγγελλθέντα από τις προσφεύγουσες μέτρα συνιστούσαν κρατικές ενισχύσεις κατά την έννοια του άρθρου 92 της Συνθήκης.

- 61 Όσον αφορά, πρώτον, το αποσπασθέν διοικητικό προσωπικό, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι οι προσφεύγουσες προσάπτουν στην Επιτροπή ότι δεν εξέτασε το καταγγελθέν με το ανακεφαλαιωτικό σημείωμα της καταγγελίας τους της 24ης Ιουλίου 1992 ειδικό όφελος που συνίστατο στο ότι οι αποσπασθέντες από τα ταχυδρομεία στη Sécuritépost υπάλληλοι μπορούν ανά πάσα στιγμή να ανατοποθετηθούν στην υπηρεσία από την οποία προέρχονται, στην περίπτωση που παρίσταται ανάγκη να γίνουν μειώσεις προσωπικού στην επιχείρηση στην οποία έχουν αποσπασθεί, χωρίς αυτή να υποχρεούται να καταβάλει καμία αποζημίωση καταγγελίας ή απολύσεως. Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από την παρεμβαίνουσα, απαντά ότι η μη καταβολή αποζημιώσεων καταγγελίας και απολύσεως δεν ήταν παρά μια δευτερεύουσα πτυχή μιας αιτιάσεως που προβλήθηκε με τις επί μέρους καταγγελίες, ήτοι ότι το κράτος είχε αναλάβει εν όλω ή εν μέρει τη μισθοδοσία του προσωπικού της Sécuritépost και ότι για τον λόγο αυτό δεν έκρινε ότι ήταν αναγκαίο να αναλύσει το ζήτημα αυτό και να δώσει ρητή απάντηση επ' αυτού.
- 62 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η Επιτροπή, όπως η ίδια ομολογεί, δεν απάντησε στην αιτίαση αυτή με την προσβαλλόμενη απόφαση. Ωστόσο, και μεν προκύπτει βεβαίως από τη νομολογία ότι δεν επιβάλλεται η Επιτροπή να συζητεί όλα τα πραγματικά και νομικά στοιχεία τα οποία έχουν προβάλει οι ενδιαφερόμενοι (απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Οκτωβρίου 1991, T-3/89, Atochem κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-1177, σκέψη 222), πλην όμως η Επιτροπή υποχρεούται να δίδει αιτιολογημένες απαντήσεις σε κάθε μία από τις αιτήσεις που διατυπώνονται στην καταγγελία, αναφερόμενη έστω, ενδεχομένως, σε ένα κανόνα de minimis, στην περίπτωση που η εξεταζόμενη δευτερεύουσα πτυχή είναι τόσο μικρής σημασίας που δεν δικαιολογεί την περαιτέρω εξέταση της Επιτροπής. Επομένως, επί του σημείου αυτού η απόφαση πάσχει από έλλειψη αιτιολογίας.
- 63 Πρέπει, εν συνεχεία, να τονιστεί ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή απάντησε στην αιτίαση που αντλείται από τη μη καταβολή εισφορών εκ μέρους της Sécuritépost στα ταμεία ανεργίας, λέγοντας ότι, «αντιθέτως, ουδεμία εισφορά οφείλεται στα ταμεία ανεργίας για την απασχόληση αποσπασθέντων δημοσίων υπαλλήλων εφόσον η θέση τους είναι εξασφαλισμένη λόγω της υπηρεσιακής τους καταστάσεως». Η Επιτροπή αναγνωρίζει έτσι ότι ουδεμία εισφορά καταβλήθηκε από την Sécuritépost στα ταμεία ανεργίας, χωρίς ωστόσο να παρέχει την παραμικρή εξήγηση όσον αφορά τους λόγους που την οδήγησαν να θεωρήσει ότι αυτή η διαφορά καθεστώτος σε σχέση με τις ανταγωνίστριες επιχειρήσεις της Sécuritépost δεν συνιστούσε κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 92 της Συνθήκης. Επομένως, και επ' αυτού του σημείου, η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι πλημμελής.

64 Όσον αφορά, δεύτερον, τη διάθεση κτιρίων, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι οι προσφεύγουσες προσάπτουν στην Επιτροπή ότι δεν παρέθεσε επαρκή κατά νόμο αιτιολογία όσον αφορά την απόρριψη της καταγγελίας τους καθόσον αυτή έχει ως αντικείμενο τη διάθεση στη Sécuritépost κτιρίων υπό υπερβολικά ευνοϊκούς όρους και, ειδικότερα, ότι δεν εξέτασε το ύψος των εισπραττομένων μισθωμάτων, μολοντί τα ληφθέντα από την υπηρεσία δημοσίων κτημάτων ως αναφορά μισθώματα είναι πολύ κατώτερα από αυτά που εισπράττονται για κτίρια στα οποία έχουν πρόσβαση οι επιχειρήσεις που ανταγωνίζονται τη Sécuritépost. Η Επιτροπή απαντά ότι, στην αρχική τους καταγγελία, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονταν ότι τα κτίρια είχαν τεθεί στη διάθεση της Sécuritépost δωρεάν. Δεδομένου ότι η αιτίαση αυτή δεν αποδείχθηκε ως ευσταθούσα βάσει των συλλεγέντων από τη Γαλλική Κυβέρνηση πληροφοριακών στοιχείων, η Επιτροπή απέρριψε την καταγγελία επί του σημείου αυτού. Επομένως, υποστηρίζει ότι η αιτίαση σχετικά με το ύψος το μισθωμάτων που εισπράττονταν για τη μίσθωση των κτιρίων στη Sécuritépost είναι διαφορετική από αυτή που προέβαλαν οι προσφεύγουσες κατά τη διοικητική διαδικασία και ότι, για τον λόγο αυτό, δεν μπόρεσε να παράσχει συναφώς σαφή και εμπειριστατωμένη απάντηση με την απόφασή της.

65 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι από τα συλλεγέντα από τη Γαλλική Κυβέρνηση πληροφοριακά στοιχεία, τα οποία διαλαμβάνονται στην απόφαση, προκύπτει ότι τα κτίρια της Sécuritépost έχουν τεθεί στη διάθεσή της στο πλαίσιο ενός ειδικού καθεστώτος ανακλητού δικαιώματος εγκαταστάσεως και ότι η Επιτροπή ουδεμία παρέσχε διευκρίνιση με την απόφασή της όσον αφορά τα πράγματι εισπραττόμενα από τη Sécuritépost μισθώματα και αυτά που πρέπει να καταβάλουν οι ανταγωνιστές της Sécuritépost για να έχουν τη χρήση συγκρίσιμων κτιρίων. Επομένως, η απόφαση δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένη επί του σημείου αυτού, καθόσον δεν εκθέτει για ποιο λόγο το ότι είναι ενδεχόμενο η Γαλλική Κυβέρνηση να μην εισπράξει μίσθωμα που να αντιστοιχεί στο ύψος των αγοραίων μισθωμάτων δεν οδηγεί σε μετάθεση πόρων από την εν λόγω κυβέρνηση προς τη Sécuritépost.

66 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, υπό τις προκειμένες συνθήκες, η Επιτροπή έπρεπε, βάσει της υποχρεώσεώς της να προβεί σε λεπτομερή και αμερόληπτη εξέταση του φακέλου που της υποβλήθηκε, να συλλέξει πληροφορίες όσον αφορά το ύψος των καταβαλλομένων από τη Sécuritépost μισθωμάτων και, ενδεχομένως, να τα συγκρίνει με αυτά που καταβάλλουν οι ανταγωνίστριες επιχειρήσεις. Πράγματι, αν η Επιτροπή αποφασίσει να απορρίψει μια καταγγελία που αφορά ένα μέτρο χαρακτηριζόμενο από τον καταγγέλλοντα ως μη κοινοποιηθείσα κρατική ενίσχυση, χωρίς να παράσχει τη δυνατότητα στον καταγγέλλοντα να

διατυπώσει την άποψή του πριν από την έκδοση της οριστικής αποφάσεως επί των στοιχείων που συνέλεξε στο πλαίσιο της έρευνάς της, έχει υποχρέωση να εξετάσει οίκοθεν τις αιτιάσεις τις οποίες δεν θα παρέλειπε να προβάλλει ο καταγγέλλων αν είχε μπορέσει να λάβει γνώση των στοιχείων αυτών, όπως συμβαίνει εν προκειμένω, εν όψει του γεγονότος ότι η Επιτροπή γνώριζε ότι τα εν λόγω κτίρια είχαν τεθεί στη διάθεση της Sécuritépost σύμφωνα με τις διατάξεις του κώδικα δημοσίων κτημάτων, βάσει του οποίου τα κτίρια διατίθενται υπό προϋποθέσεις διαφορετικές από εκείνες που ισχύουν στην αγορά. Επομένως, και επί του σημείου αυτού η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι πλημμελής.

67 Όσον αφορά, τρίτον, τον εφοδιασμό με καύσιμα σε μειωμένη τιμή και τη συντήρηση των οχημάτων, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι οι προσφεύγουσες προσάπτουν στην Επιτροπή, αφενός, ότι δεν ερεύνησε ποιες τιμές εφάρμοζαν οι εταιρίες Total και Shell έναντι της Sécuritépost για τον εφοδιασμό με καύσιμα των οχημάτων της και, αφετέρου, ότι ουδόλως ερεύνησε τις τιμές που εφάρμοζε η SNAG για τη συντήρηση των οχημάτων της Sécuritépost. Η Επιτροπή απαντά ότι οι ισχυρισμοί των προσφευγουσών σχετικά με τον εφοδιασμό σε καύσιμα από τις εταιρίες Total και Shell δεν είναι επαρκώς αποδεδειγμένοι, σε σχέση με τις απόψεις που διατύπωσαν οι γαλλικές αρχές, πράγμα το οποίο δικαιολογεί το γεγονός ότι δεν απάντησε ρητώς επ' αυτών. Ως προς το ζήτημα της συντηρήσεως των οχημάτων της εταιρίας Sécuritépost από τη SNAG, η Επιτροπή είχε την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η υπηρεσία αυτή χρησιμοποιούσε «ένα σύστημα τιμολογήσεως ανάλογο με εκείνο που χρησιμοποιούσαν τα ιδιωτικά συνεργεία αυτοκινήτων». Εφόσον τίποτε δεν επέτρεπε την υπόθεση ότι το σύστημα αυτό μπορεί να αποκρύπτει ένα οποιοδήποτε στοιχείο κρατικής ενισχύσεως, η Επιτροπή κατέληξε στην απόρριψη της αιτιάσεως αυτής.

68 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, όσον αφορά τον εφοδιασμό με καύσιμα, καλώς η Επιτροπή υιοθέτησε τις παρασχεθείσες από τη Γαλλική Κυβέρνηση εξηγήσεις στον βαθμό που οι περιεχόμενοι στην καταγγελία ισχυρισμοί αφορούσαν τη χρησιμοποίηση δελτίων βενζίνας των ταχυδρομείων. Συγκεκριμένα, οι σαφείς αυτοί ισχυρισμοί δεν στηρίζονταν σε καμία ένδειξη. Εξάλλου, το βάσιμο της συμπεριφοράς της Επιτροπής επιρρωννύεται από το ότι οι προσφεύγουσες δεν επανέλαβαν τους σχετικούς ισχυρισμούς τους ενώπιον του Πρωτοδικείου. Επιπλέον, οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να προσάψουν στην Επιτροπή ότι δεν εξέτασε τις τιμές που εφάρμοζαν οι εταιρίες Total και Shell έναντι της Sécuritépost, εφόσον δεν είχε κανένα λόγο να σκεφθεί ότι ιδιωτικές εταιρίες εφάρμοζαν

με πρωτοβουλία της Γαλλικής Κυβερνήσεως προνομιακές τιμές έναντι της Sécuritépost. Επομένως, επί του σημείου αυτού η απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη.

69 Όσον αφορά τη συντήρηση των οχημάτων της Sécuritépost από τη SNAG, πρέπει να τονιστεί ότι η Επιτροπή δεν απάντησε, με την απόφασή της, στην αιτίαση που προέβησαν οι προσφεύγουσες, εφόσον περιορίστηκε στο να αναφερθεί στο σύστημα τιμολογήσεως που εφαρμόζεται από τη SNAG, χωρίς να εξετάσει αν από τις εφαρμοζόμενες τιμές προέκυπτε ή όχι η ύπαρξη κρατικής ενισχύσεως, ενώ αυτός ήταν ο σκοπός της αιτιάσεως που διατύπωσαν οι προσφεύγουσες. Το κενό αυτό στην αιτιολόγηση της αποφάσεως είναι ακόμη λιγότερο δικαιολογημένο εφόσον, δεδομένου ότι το χρησιμοποιούμενο από τη SNAG σύστημα τιμολογήσεως ήταν, όπως το διαπίστωσε η Επιτροπή, ανάλογο με εκείνο που χρησιμοποιούν τα ιδιωτικά συνεργεία, η Επιτροπή θα μπορούσε ανέτως να συγκρίνει τις τιμές που χρησιμοποιούσαν η μεν και τα δε. Επομένως, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι επί του σημείου αυτού η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι ανεπαρκής.

70 Όσον αφορά, τέταρτον, τα χορηγηθέντα από τη Sofipost στη Sécuritépost δάνεια, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι οι προσφεύγουσες προσάπτουν στην Επιτροπή ότι δεν διερωτήθηκε μήπως μια συναλλαγή τοκοφόρος με το βασικό τραπεζικό επιτόκιο αυξημένο κατά μισή μονάδα συνιστούσε ιδιαίτερο όφελος, συγκρίνοντας το εν λόγω επιτόκιο με εκείνο που μπορούσαν να επιτύχουν οι ανταγωνιστές στη τραπεζική αγορά κατά τον αυτό χρόνο. Οι προσφεύγουσες προσθέτουν ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να αναφερθεί στο επιτόκιο που διαλαμβανόταν στην ανακοίνωσή της σχετικά με συστήματα κρατικών περιφερειακών ενισχύσεων για να δικαιολογήσει το επιτόκιο που χρησιμοποίησε για σύγκριση στο πλαίσιο της εξετάσεως της καταγγελίας, εφόσον η ανακοίνωση αυτή είχε σκοπό εντελώς διαφορετικό από τον σκοπό των κρατικών ενισχύσεων των οποίων η ύπαρξη προβάλλεται εν προκειμένω. Η Επιτροπή αφού υπενθύμισε ότι η αιτίαση που διατυπώνουν οι προσφεύγουσες στην προσφυγή τους διαφέρει από εκείνη που διαλαμβανόταν στην αρχική τους καταγγελία, αναφέρει ότι χρησιμοποιεί πάντοτε το ίδιο επιτόκιο αναφοράς για να καθορίσει αν ένα δάνειο περιέχει ή όχι στοιχεία κρατικής ενισχύσεως κατά την έννοια του άρθρου 92 της Συνθήκης, αυτό δε για λόγους συνοχής και διαφάνειας.

71 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, όσον αφορά το ζήτημα του δανείου των 5 000 000 FF που χορηγήθηκε στη Sécuritépost για τη χρήση 1987, ορθώς η

Επιτροπή συμμερίστηκε τις εξηγήσεις που παρέσχε η Γαλλική Κυβέρνηση. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή εξήγησε ότι αυτό το δάνειο των 5 000 000 FF συνιστά προκαταβολική εισφορά μετόχου η οποία ενσωματώθηκε στο κεφάλαιο της Sécuritépost το 1988. Η Επιτροπή εξήγησε, επιπλέον, ότι αυτή η προκαταβολική εισφορά μετόχου δεν έχει τον χαρακτήρα κρατικής ενισχύσεως, εφόσον η εισφορά νέου κεφαλαίου πραγματοποιήθηκε υπό περιστάσεις που θα ήταν παραδεκτές στην περίπτωση ενός ιδιώτη επενδυτή ενεργού υπό τις κανονικές συνθήκες της οικονομίας της αγοράς και εφόσον είναι σύνηθες ένας επενδυτής, ο οποίος αναλαμβάνει μια νέα δραστηριότητα, να μη μεταβιβάζει παρά μόνον βαθμιαία τα αγαθά και τα κεφάλαια που είναι απαραίτητα για την άσκηση της δραστηριότητας αυτής. Επομένως, η αιτιολογία που παρέθεσε η Επιτροπή στην απόφασή της επί του σημείου αυτού ήταν κατά νόμο επαρκής.

72 Αντιθέτως, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η Επιτροπή δεν παρέθεσε επαρκή νομική αιτιολογία όσον αφορά την αιτίαση των προσφευγουσών που αντλείται από τη χορήγηση προκαταβολής 15 000 000 FF στη Sécuritépost για τη χρήση 1989. Συγκεκριμένα, με την προσβαλλομένη απόφαση η Επιτροπή απλώς διαπίστωσε ότι το ποσό αυτό χορηγήθηκε στο πλαίσιο μιας συμβάσεως omnium μεταξύ των εταιριών του ομίλου Sofipost και ότι το σχετικό επιτόκιο αντιστοιχεί στο βασικό τραπεζικό επιτόκιο αυξημένο κατά μισή μονάδα. Η Επιτροπή συνάγει επομένως ότι η αιτίαση πρέπει να απορριφθεί, δεδομένου ότι το δάνειο των 15 000 000 FF αποτελεί τοκοφόρο συναλλαγή. Πρέπει συναφώς να τονιστεί ότι το γεγονός ότι πρόκειται για τοκοφόρο συναλλαγή δεν μπορεί να θεωρηθεί επαρκής απόδειξη του ότι δεν πρόκειται για κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 92 της Συνθήκης, δεδομένου ότι τέτοιου είδους τοκοφόρος συναλλαγή μπορεί να πραγματοποιηθεί με επιτόκιο συνιστών ιδιαίτερο όφελος για τη Sécuritépost σε σχέση με τους ανταγωνιστές της. Επιπλέον, για τους λόγους που διαλαμβάνονται στη σκέψη 66, η Επιτροπή δεν μπορεί να επικαλεστεί το γεγονός ότι η διατυπωθείσα ενώπιον του Πρωτοδικείου αιτίαση είναι διαφορετική από εκείνη που είχε διατυπωθεί στην αρχική καταγγελία. Επομένως, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι επί του σημείου αυτού ανεπαρκής.

73 Περαιτέρω, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η προσβαλλομένη απόφαση πάσχει από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά, μεταξύ άλλων, τις τιμές που εφάρμοζε η Sécuritépost έναντι των ταχυδρομείων. Κατά τις προσφεύγουσες, οι συμβάσεις μεταξύ των ταχυδρομείων και της εταιρίας Sécuritépost, κυρίως όσον αφορά την παροχή υπηρεσιών μεταφοράς χρημάτων, είχαν συναφθεί σε τιμή σαφώς υψηλότερη από εκείνη που συνήθως εφαρμόζεται στον σχετικό επαγγελματικό κλάδο. Από αυτό προκύπτει, κατ' αυτές, ότι υφίσταται ενίσχυση του γαλλικού κράτους προς τη Sécuritépost ίση

προς τη διαφορά μεταξύ των τιμών που εφαρμόστηκαν στη σύμβαση με τα ταχυδρομεία και των κανονικών τιμών της αγοράς. Η Επιτροπή, για να απορρίψει την αιτίαση αυτή, προέβη με την προσβαλλομένη απόφαση σε σύγκριση με μια πολύ σημαντική σύμβαση που συνήψε η εταιρία Sécuritépost όσον αφορά τις μεταφορές χρημάτων των καταστημάτων Casino. Συναφώς, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται, αφενός, ότι η Επιτροπή δεν διευκρίνισε ποιο έτος αφορούσαν οι υπολογισμοί αυτοί, ενώ οι τιμές της συμβάσεως με τα ταχυδρομεία υπέστησαν διαχρονικώς διακυμάνσεις, και, αφετέρου, ότι, εν πάση περιπτώσει, από τους υπολογισμούς της Επιτροπής μπορεί να διαπιστωθεί ότι οι τιμές που εφαρμόζει η Sécuritépost έναντι των ταχυδρομείων είναι κατά 10 % υψηλότερες από εκείνες που εφαρμόζει έναντι των καταστημάτων Casino.

74 Το Πρωτοδικείο τονίζει ότι στην προσβαλλομένη απόφαση η Επιτροπή απλώς συνέκρινε την τιμή της παρεχομένης υπηρεσίας προς τα ταχυδρομεία και προς το Casino αντιστοίχως, αποκλειστικώς βάσει των στοιχείων που αφορούν το έτος 1993, χωρίς ωστόσο να παραθέσει καμία σχετική δικαιολογία ή διευκρίνιση. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή ουδόλως εξηγεί στην προσβαλλομένη απόφαση τους λόγους που την οδήγησαν να θεωρήσει ότι οι διαφορές μεταξύ των τιμών που εφαρμόστηκαν κατά τα έτη 1987, 1988, 1989, 1990, 1991 και 1992 δεν συνιστούν κρατικές ενισχύσεις κατά την έννοια του άρθρου 92 της Συνθήκης. Η Επιτροπή δεν αμφισβητεί εξάλλου την ύπαρξη αυτών των διαφορών τιμών κατά τα έτη πριν από το 1993, μολοντί υποστηρίζει, στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, ήτοι μετά την προσβαλλομένη απόφαση, ότι η εν λόγω διαφορά εξηγείται, τουλάχιστον από το έτος 1989 και εντεύθεν, λόγω του ότι ελήφθη υπόψη διαφορετική γεωγραφική κατανομή ανάλογα με το αν πρόκειται για τη σύμβαση των ταχυδρομείων ή για τη σύμβαση του Casino. Επιπλέον, οι τιμές που εφάρμοξε η Sécuritépost έναντι των ταχυδρομείων μειώνονταν συνεχώς από το 1987 έως το 1993, σύμφωνα ιδίως με τη συμφωνία-πλαίσιο της 30ής Σεπτεμβρίου 1987 που συνδέει τα ταχυδρομεία με την εταιρία Sécuritépost, πράγμα που καθιστά πιο σοβαρές τις προβαλλόμενες από τις προσφεύγουσες διαφορές.

75 Το Πρωτοδικείο, ελλείψει διευκρινίσεων σχετικά με τις τιμές που εφάρμοξε η Sécuritépost έναντι των ταχυδρομείων και των άλλων πελατών για τα έτη 1987, 1988, 1989, 1990, 1991 και 1992, θεωρεί ότι δεν διαθέτει στοιχεία βάσει των οποίων να μπορεί να ασκήσει τον έλεγχο του όσον αφορά το βάσιμο της προσβαλλομένης αποφάσεως και ότι, επομένως, το Πρωτοδικείο πρέπει να εξετάσει αυτεπαγγέλτως τον λόγο ακυρώσεως που αντλείται από την έλλειψη αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως επί του σημείου αυτού (απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Μαρτίου 1959, 18/57, Nold κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 323, και αποφάσεις του Πρωτοδικείου της

28ης Ιανουαρίου 1992, T-45/90, Spreybrouck κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1992, σ. II-33, και της 2ας Ιουλίου 1992, T-61/89, Dansk Pelsdyravlereforening κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-1931, σκέψη 129). Επομένως, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως επί του σημείου αυτού είναι ανεπαρκής.

- 76 Επιπλέον, πρέπει να τονιστεί ότι στην προσβαλλομένη απόφαση η Επιτροπή, προκειμένου να απαντήσει στην αιτίαση αυτή, απλώς επανέλαβε κατά λέξη την απάντηση που της έδωσε η Γαλλική Κυβέρνηση με το από 12 Ιανουαρίου 1993 έγγραφό της, χωρίς να προκύπτει από την αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι η Επιτροπή είχε προβεί σε έρευνα του βασίμου της απαντήσεως αυτής.
- 77 Το Πρωτοδικείο θεωρεί, περαιτέρω, ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να επικαλείται, όπως έπραξε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι, κατά τους ισχυρισμούς της, τα στοιχεία που προσκόμισαν οι καταγγέλλοντες προς στήριξη της καταγγελίας τους ήταν ασθενή, για να δικαιολογήσει το ανεπαρκές της αιτιολογίας της αποφάσεώς της. Πράγματι, η συλλογή των πληροφοριών και των στοιχείων που είναι αναγκαία για να ελεγχθεί το βάσιμο μιας καταγγελίας, την οποία η ίδια η Επιτροπή θεώρησε αξιόπιστη με τα από 28 Ιουνίου 1991 και 9 Οκτωβρίου 1991 έγγραφά της, συνιστά πολύ πιο δυσχερές έργο για τους καταγγέλλοντες απ' ό,τι για την Επιτροπή. Οι καταγγέλλοντες αντιμετωπίζουν εν γένει τη διοικητική κωλυσιεργία που είναι σύμφυτη με τέτοιου είδους ενέργειες, δεδομένου ότι πρέπει να αποκομίσουν την επιβεβαίωση των αιτιάσεων που προβάλλουν από τις ίδιες διοικητικές υπηρεσίες για τις οποίες έχουν υπόνοιες ότι ενέχονται σε παράβαση της κοινοτικής νομοθεσίας περί κρατικών ενισχύσεων χωρίς να διαθέτουν κανένα καταναγκαστικό μέσο. Αντιθέτως, η Επιτροπή διαθέτει πιο αποτελεσματικά και πρόσφορα μέσα για να συλλέγει τα πληροφοριακά στοιχεία που είναι αναγκαία για την ενδελεχή και αμερόληπτη εξέταση της καταγγελίας. Εν προκειμένω, προκύπτει ότι, σε σχέση με τις δυσχέρειες που αναπόφευκτα αντιμετώπισαν οι προσφεύγουσες, τα στοιχεία που προσκόμισαν προς στήριξη της καταγγελίας τους και των διαφόρων ανακεφαλαιωτικών σημειωμάτων που απέστειλαν στην Επιτροπή είναι ικανά να στηρίξουν επαρκώς τις αιτιάσεις που διατυπώνουν, ώστε η Επιτροπή να οφείλει να παράσχει αιτιολογημένη απάντηση σε κάθε μία από αυτές. Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει συναφώς ότι λόγω των περιστάσεων της υποθέσεως καθίσταται εντονότερη η υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει η Επιτροπή (βλ. ανωτέρω τις σκέψεις 56 έως 59).

- 78 Το Πρωτοδικείο θεωρεί επιπλέον ότι από την υποχρέωση της Επιτροπής να αιτιολογεί τις αποφάσεις της μπορεί να προκύψει, υπό ορισμένες περιστάσεις, η

ανάγκη ακροάσεως του καταγγέλλοντος, εφόσον, για να δικαιολογήσει επαρκώς κατά νόμο την εκτίμησή της όσον αφορά τη φύση του μέτρου το οποίο ο καταγγέλλων χαρακτηρίζει ως κρατική ενίσχυση, η Επιτροπή είναι αναγκαίο να γνωρίζει την άποψη του καταγγέλλοντος όσον αφορά τα στοιχεία που αυτή συνέλεξε στο πλαίσιο της εξετάσεως της καταγγελίας (βλ. τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα G. Tesauro στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Μαΐου 1993, C-198/91, Cook κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-2487, I-2502, σημεία 17 έως 19). Υπό τέτοιες περιστάσεις, η υποχρέωση αυτή αποτελεί την αναγκαία προέκταση της υποχρέωσης της Επιτροπής να διασφαλίζει μια επιμελή και αμερόληπτη εξέταση του φακέλου συλλέγοντας όλες τις αναγκαίες απόψεις.

79 Πρέπει να προστεθεί ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να διατείνεται, όπως έπραξε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι η διεξαγωγή μιας τέτοιας ακροάσεως, όσον αφορά το περιεχόμενο της καταγγελίας και της έρευνάς της, καταλήγει στην πραγματικότητα στο να επιβάλλει στην Επιτροπή να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης και, επομένως, να αναστείλει την εκτέλεση του βαλλομένου μέτρου, παρ' όλον ότι το εν λόγω μέτρο θα μπορούσε σε τελική ανάλυση να αποδειχθεί ότι δεν αποτελεί κρατική ενίσχυση υπό την έννοια του άρθρου 92 της Συνθήκης. Συγκεκριμένα, σε ορισμένες περιπτώσεις, η Επιτροπή, όπως το αναγνώρισε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, υποβάλλει στους καταγγέλλοντες τις παρατηρήσεις που της αποστέλλει το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος, στο πλαίσιο της προκαταρκτικής φάσεως της διαδικασίας εξέτασης. Η Επιτροπή διαθέτει επομένως επαρκή μέσα στο πλαίσιο της προκαταρκτικής φάσεως της διαδικασίας για να διενεργήσει μια επιμελή και αμερόληπτη εξέταση της καταγγελίας και για να εκπληρώσει την υποχρέωση που έχει να αιτιολογεί την απόφασή της περί απορρίψεως μιας καταγγελίας για τον λόγο ότι το καταγγελλόμενο μέτρο δεν συνιστά κρατική ενίσχυση, κατά την έννοια του άρθρου 92 της Συνθήκης. Εξάλλου, το Πρωτοδικείο τονίζει ότι, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή δέχθηκε ότι έχει ήδη κινήσει, σε άλλες περιπτώσεις, τη διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης προκειμένου να εξετάσει, ακούοντας τις εκατέρωθεν απόψεις, τη φύση του βαλλομένου μέτρου και ότι έχει ήδη καταλήξει, κατά την περάτωση μιας τέτοιας διαδικασίας, ότι το βαλλόμενο μέτρο δεν συνιστά κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 92 της Συνθήκης.

80 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η προσβαλλομένη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί, δεδομένου ότι η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν μπορεί να στηρίξει το συμπέρασμα ότι τα καταγγελλθέντα από τις προσφεύγουσες μέτρα δεν συνιστούσαν κρατικές ενισχύσεις κατά την έννοια του άρθρου 92 της Συνθήκης. Επομένως, παρέλκει η περαιτέρω εξέταση των λοιπών λόγων ακυρώσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 81 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η καθής ηττήθηκε και οι προσφεύγουσες είχαν υποβάλει σχετικό αίτημα, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.
- 82 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου η παρεμβαίνουσα θα φέρει τα δικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση της 31ης Δεκεμβρίου 1993 της Επιτροπής, περί απορρίψεως της αιτήσεως των προσφευγουσών με την οποία ζήτησαν από την Επιτροπή να διαπιστώσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία παρέβη τα άρθρα 92 και 93 της Συνθήκης, λόγω του ότι χορήγησε ενισχύσεις στη Sécuritépost.
- 2) Η Επιτροπή φέρει τα δικά της δικαστικά έξοδα και τα έξοδα των προσφευγουσών.

3) Η Γαλλική Δημοκρατία φέρει τα δικά της δικαστικά έξοδα.

Lenaerts

Schintgen

Briët

García-Valdecasas

Lindh

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 28 Σεπτεμβρίου 1995.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

K. Lenaerts